

«Παρακαλεῖτε τὸν Λαόν μου!...»*

Αύξηση τῶν αὐτοκτονιῶν σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη

Η εἰδησις εἶναι πολὺ ἀνησυχητικὴ: «Τὰ ποσοστὰ τῶν αὐτοκτονιῶν αὐξήθηκαν ραγδαῖα σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὸ 2007 ὡς τὸ 2009», «κατὰ 17% στὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ 13% στὴν Ἴρλανδία». «Οἱ ἐπιστήμονες συσχετίζουν τὴν τάση μὲ τὴν οἰκονομικὴ κρίση». «Καὶ οἱ αὐτοκτονίες εἶναι μόνον ἡ κορυφὴ τοῦ παγόβουνου σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ προβλήματα τῆς ψυχικῆς υἰγείας».

Ἡ «κηρυγματολογία» καὶ «προφητολογία» στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ, ὅπως καὶ πάντοτε, δὲν προσφέρει τίποτε, παρὰ μόνον ἀγκῶδεις ψευδαισθήσεις. Ὁ προφητικὸς καὶ παρακλητικὸς Λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας μας καὶ τὸ χαρισματικὸ Ἔθος Τῆς ἅς δεῖξουν καὶ τώρα τὴν ἐξοδο ἀπὸ τὴν κρίσι.

† ὁ Ὡ.Κ.

* * *

Βαθειὰ εἶναι ἡ κρίση ποὺ περνᾶμε. Δὲν εἶναι μόνον οἰκονομικὴ. Εἶναι καὶ κοινωνικὴ καὶ πνευματικὴ. Κυριαρχεῖ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀνασφάλεια, ἡ ἀβεβαιότητα γιὰ τὸ μέλλον. Γι' αὐτὸ ἀπλώνεται ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀπόγνωση. Αὐξάνουν τὰ κρούσματα τῶν ψυχικῶν παθήσεων ἀκόμα καὶ οἱ αὐτοκτονίες. Ζοῦμε ἔντονα τὰ φάσμα μιᾶς τρομοκρατίας, μὲ τὴν ἀνεργία καὶ τὴ φτώχεια νὰ μαστίζει πολλούς.

Ὁ λαὸς ζητεῖ στηρίγματα, διεξόδους. Ἕνα φῶς ἐλπίδας, κάποια συμπαράσταση, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ὀρθοποδήσει. Οἱ κυβερνῶντες τὴ χώρα ἀποδείχθηκαν ἀδύναμοι νὰ δώσουν λύσεις. Εἶναι οἱ ἴδιοι ρίζα τοῦ προβλήματος.

Παρήγορη φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ προφήτη Ἡσαΐα: «Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε τὸν λαόν μου, ἱερεῖς

λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλήμ, παρακαλέσατε αὐτήν» (Ησ. μ' 1-2). Σὲ πολλές δύσκολες στιγμὲς τοῦ ἔθνους μας, ἡ Ἐκκλησία στάθηκε κοντὰ στὸν πόνο καὶ στὶς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ. Φέρει τὸ φῶς τῆς δικῆς της παρουσίας. Γεννᾷ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Βλέπει τοὺς ἀνθρώπους ὄχι σὰν νούμερα, ἀλλὰ ὡς πρόσωπα σὲ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους. Βοηθεῖ σὲ ἀνασυγκρότηση τῆς προσωπικότητάς, λύνοντας τὰ προβλήματά τους, μὲ ἀγάπη καὶ στοργή.

Ἡ παρηγοριὰ καὶ ἡ ἐνίσχυση τοῦ λαοῦ ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς καὶ τοὺς Ἐπισκόπους δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνο λόγια, ἀλλὰ πράξεις καὶ ἔργα, φροντίδα πατρικὴ γιὰ τὰ συγκεκριμένα προβλήματα. Νὰ κάνουν συγκεκριμένες προτάσεις, μελετημένες μὲ τὴ συμμετοχὴ ἀνθρώπων, ποὺ διαθέτουν πείρα καὶ γνώση καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι καιρὸς κατάλληλος ἡ Ἐκκλησία νὰ πρωτοστατήσῃ καὶ νὰ γίνῃ ὁδηγὸς τοῦ λαοῦ. Νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους νὰ ἐφαρμόσουν προγράμματα ποὺ θὰ ἀνακουφίσουν τὸν πόνο καὶ τὴν δυστυχία τῶν ἀνθρώπων. Κυρίως ὅμως ἡ Ἐκκλησία νὰ δώσῃ πνεῦμα καὶ ζωὴ, νὰ ἐμψυχώσῃ καὶ νὰ τονώσῃ τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα στὴν πρόνοια καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Στὶς σύγχρονες ἀναζητήσεις νὰ εἶναι παρούσα μὲ εὐθύνη καὶ λόγο προφητικὸ, ποὺ θὰ θγαίνει ἀπὸ καρδιὲς πύρινες γεμάτες ἀγάπη, ποὺ διανυκτερεύουν μπροστὰ στὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, ἔτοιμες νὰ διακινδυνεύσουν, νὰ ἐλέγξουν καὶ νὰ θυσιαστοῦν. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μᾶνα τῶν πιστῶν. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴ ματώνει ὅταν τὰ παιδιά της ὑποφέρουν.

«Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ».

(*) Περιοδ. «Σύνδεσμος» Καλαμάτας, τεῦχος 459/Μάιος 2011, σελ. 107.